

SIMAI MIHÁLY

Épp szonátát játszott az Isten

holdfény-húrozta hegedűn
épp szonátát játszott az Isten
s valaki egész másra gondolt
mikor titokban mint a bűn
világába beleszülettem

– tudom sokszor csalódtál bennem
Uram! én megpróbáltam mindent
s hiába – – – nem bírom tovább
de mielőtt visszahúsz innen
add megértenem Uramisten
szonátád misztériumát!

A tékozló fiú

belenéz
a végtelen világok arcába

belenéz Isten arcába

belenéz a tragikus maszkba
amit
az eltékozolt istenarc helyett visel

belenéz a semmibe
amivé lesz

*nem tudja már tagadni
s nem bírja elfogadni
– gyűlöli
és szereti
amit érez*

Rózsatorony, hetedik ablak

*volt egy életem volt egy álmom
kihajolni a rózsatorony hetedik ablakából
s nyújtózni nyúlni értetek felétek
harang-szívem hogy letegyem elétek
– bolondok kalmárok boldogtalanok –
erre
a mindent előlő
piactérre*

*hogyan legalább
rám is
alkudjatok*

Kezed a titkok kapuján

*mint megriadt madár úgy csapkodott
a szélfonat az ablakom előtt
most csüggeteg lóg akár egy törött szárny
rezzenetlen a táj és a tavon
úgy suhan át árnyékká változóban
a hold mintha te volnál*

*de te a téridőből már kiléptél
nagyon kellett Istennek a szemed
nagy szemed kellett Istennek nagyon
hogyan annak lásson akinek te láttál*

*kezed mint egész életedben most is
kopog kopog a Titkok Kapuján
tétován halkán – – – de már odaátról*

*s csak nekem fáj hogy nem fonod tovább
két rész örömből és egy rész tövisből
fáradt homlokomra a koszorút*

*tudat-szívednek lüktetése néha át-
sugárzik még s mint hamvazó finom
ezüst rezgés azt súgja: itt vagyok ne félj!
és fonom még
érezd hogy még fonom!*

